

जितकी ओढ मला तुझी,
तितकीच तुलाही आहे का?
जितकं प्रेम माझं तुझ्यावर,
तितकच तुझंही आहे का?

मी समोर नसतांनाही ,
मला कधी पाहतेस का?
उत्तरात्री शांतसमयी,
स्वप्नांत मला पाहतेस का?

एक क्षण मी दिसावं,
म्हणून व्याकूळ होतेस का?
तो क्षण संपूच नये,
असा विचार कधी करतेस का?

एकांती आपल्या गुजगोष्टी,
आठवून कधी पाहतेस का?
त्यातल्या प्रत्येक शब्दाने,
मोहरून कधी जातेस का?

माझा वेडेपणा आठवून,
स्वतःशीच कधी हसतेस का?
माझ्यासोबत वेडं व्हावं,
असं कधी ठरवतेस का?

काळही सगळा संपून जाईल,
विचारणं माझे संपणार नाही;
प्रश्नं माझे अनेक आहेत,
उत्तर एकाचं तरी देशील का?

— गिरीराज

रातरव

कांकणांची रुणझुण
आठवांचे हात हाती
काजव्यांच्या ईवल्याशा
दिवट्यांच्या चांदराती

नक्षत्रांची लगवग
तारकांचा धाटमाट
चंद्र मांडितो स्वप्नांचे
अलगद सारीपाट

आंबा लिंबावर काही
खट्याळसे चकाकते
लुक लुक करुनिया
चांदण्यांना भुलविते

रात्र चढते हळुच
चोहिकडे साममूम
दूरवरी खुलणारी
रातराणीचीच धून

अशातच कुटुनिया
मूर भैरविचा येई

कोमलता रिपभाची
मनी वर्ख साज लेई

- शुमा

तुळस

उत्तररात्रिची शांतता चिरून,
भयाणता पसरावी;
एक किंकाळी फुटावी,
निद्रिस्त शहरामध्ये . . .

शहर असे की,
डोळे थिजलेले,
स्नेह मुकलेले,
हृदयामध्ये . . .

यंत्रवत माणसे,
भेदरत्या हालचाली;
केव्हा पडावे दान,
अज्ञात मरणाचे . . .

टांगले जीव,लटकती घरं,
पैशांच्या भीती,
अन् गॅलरीतली तुळस,
हीच खूण जगण्याची . . .

- गिरीराज

ज्ञानास आव्हान

तपशीलांची खोगिरभरती
मिळे न ज्यातुन काही माहिती
हवी कशाला तुमच्या माझ्या
डोळ्याला मग पोडा नसती?

हवी माहिती ज्ञानासाठी
ज्ञान हवे हे कामासाठी
बुद्धीवरची धूळ जळमटे
पुसुन झळाळी देण्यासाठी

हृदय कळवळे एलियटचे
काय प्रयोजन या जगण्याचे?
प्राणाविण ज्या श्वासमालिका
जीवन का त्या म्हणावयाचे?

संगणकाचे नवयुग आले
तंत्रज्ञानही प्रतिदिन बदले
दिसले का पण शेतकऱ्याच्या
खोपटातले चित्र बदलले?

लोहार,चांभार,सुतार,विणकर
गवन्डी,गवळी,शिंपी,प्लंबर
नवतंत्राचा वापर करुनी

किती तयातिल झाले गव्वर ?

शतकामागुन शतके गेली
राज्यामागुन राज्ये गेली
दिसली का पण ग्वेड्यामध्ये
कुठे जादुची कांडी फिरली ?

ग्वेड्यापाड्यामध्ये जीवन
शहरवासियां कसे कळवे ?
एकच राष्ट्रांचे दो पाडक
दोधानाही मुळी न टावे

काळाच्या जणु दोन स्तरांवर
दोन घटक हे स्थिरावलेले
नवतंत्रांनी, नवमंत्रांनी
मुळी न त्याना जवळ आणिले

आजवरी या नवतंत्रांने
काय दिले या समाज देशा ?
पढीक मूर्ख, फसव्या गरजा
पश्चिम संस्कृती, भाषा, वेपा !

जीवन सुसह्य करते त्याला
आपण म्हणतो खरेच शिक्षण
जाळयाचे का हे ज्ञान
जे न बदलते असले चित्रण ?

- मुळ इंग्रजी कवि : प्रभाकर देवधर
अनुसर्जन : अनुराधा गानू

ते एक स्वप्न होते आधीच भंगलेले
ते एक फुल होते आधीच वाळलेले

ज्यानी दिला दिलासा मनास काल माझ्या
ते सोबती घडिचे जन्मास हासलेले

ऊरले न काही आता भीती असे कुणाची
प्रत्येक वार त्यांचे आधीच सोसलेले

मृत्युस आज माझ्या गर्दी दिसे कशाला ?
जे प्रेत आज दिसते ते पुर्वीच वारलेले

- सौरभ ओक